

Arrest

nr. 347 221 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 28 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die hij kende met Al-Shabaab, en de veiligheidssituatie in zijn regio niet noopte tot subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 321 281 van 6 februari 2025.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaarde verzoeker te hebben gelogen over zijn leeftijd op aanraden van zijn advocaat. Hij heeft daarnaast ook gelogen over de reden waarom hij problemen kreeg met Al-Shabaab, zijn verblijf in Turkije en heeft verzwegen dat hij werkte voor een NGO. Ter staving van zijn huidig verzoek legde hij volgende documenten neer: zijn Somalisch paspoort; zijn Somalische identiteitskaart; zijn visum voor Turkije; zijn arbeidscontract; zijn werkbadge; foto's van zijn broer; een foto van hemzelf, zijn moeder en zijn broer; de werkbadge van zijn broer; een schermafbeelding van een Facebookpost; een medisch document en documenten met betrekking tot zijn leven in België.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij zijn huidig verzoek baseert op gewijzigde motieven in vergelijking met deze die hij heeft uiteengezet in het kader van zijn vorig verzoek. Aangezien hij bekend dat hij gelogen heeft over de feiten waarop zijn vorig verzoek gebaseerd was, stelt het CGVS vast dat hij getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor zijn vrees. Hoewel het gegeven dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op zich niet belet dat zijn verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door hem aangereikte elementen.

(ii) verzoeker in kader van zijn huidig verzoek nieuwe, eerder onvermelde motieven aanvoert, namelijk dat hij zelf werkzaam was voor de NGO Wadani en dat hij problemen kende met Al-Shabaab omwille van het werk van zijn broer als politieagent. Het CGVS is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze door hem aangehaalde elementen.

(iii) zijn neergelegde documenten niet van die aard zijn om de voorafgaande vaststellingen te wijzigen.

(iv) er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar de regio Lower Shabelle, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, kan en mag ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn relaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, (recente) herkomst, reisweg en vluchtmotieven. Er wordt verwacht dat men van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure tot beoordeling van het verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste gehoor, daar op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure voor internationale bescherming (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004), wat in casu niet het geval is.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing biedt verzoeker geen verschoning/afdoende verklaring, voor het feit dat hij nu pas tijdens zijn tweede verzoek bovenstaande, niet eerder aangehaalde elementen heeft aangekaart:

“1. Het is niet aannemelijk dat u werkte voor de NGO Wadani.

• U zou een beroep hebben uitgeoefend waarbij u maandelijks werd afgeperst door Al-Shabaab. U moest namelijk maandelijks een derde van uw loon afstaan aan Al-Shabaab, anders zouden ze u doden (zie verklaringen volgend verzoek, punt 17). U stelt dat u dit niet eerder hebt vermeld omdat u verklaarde minderjarig te zijn. Deze verklaring kan niet overtuigen omdat u reeds voor het interview in kennis werd gesteld dat uw leeftijd werd aangepast aan de hand van een leeftijdsonderzoek (zie Beslissing van de dienst Voogdij). Bovendien werd u hiermee expliciet geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p4). Dat u in die omstandigheden nog steeds uw werk voor een NGO zou verzwijgen, komt dan ook niet aannemelijk over. Ook in de beroepsprocedure, wanneer u wist dat uw relaas niet geloofwaardig werd bevonden door het CGVS en u dus de kans kreeg om dit recht te zetten, volhardde u bovendien in uw frauduleuze verklaringen.

(...)

2. Uw problemen met Al-Shabaab zijn niet geloofwaardig.

• Zo dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat u geen reden had om te verzwijgen dat uw broer politieagent was en dat uw problemen met Al-Shabaab daaruit voortvloeiden. Dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming de eigenlijke, ernstige en concrete reden dat u uw land had ontvlucht volledig zou verzwijgen en in de plaats een volledig verzonnen verhaal zou geven, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn en dat u problemen kreeg met Al-Shabaab nadat u op Facebook plaatste dat Al-Shabaab moet worden vernietigd omdat ze uw vader hadden vermoord, komt dan ook erg ongeloofwaardig over. De reden die u hiervoor geeft, met name dat u alle contact met uw broer stopte (Verklaring volgend verzoek, punt 17), kan dit ook allesbehalve verklaren. Ook in de beroepsprocedure, wanneer u wist dat uw relaas niet geloofwaardig werd bevonden door het CGVS en u dus de kans kreeg om dit recht te zetten, volhardde u bovendien in uw frauduleuze verklaringen.

(...)”.

Door zijn verklaringen en vrees te herhalen, te verwijzen naar zijn voorgelegde documenten en algemene informatie, brengt hij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de (andere) vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn aangebrachte elementen en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

8. Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de algemene situatie in Somalië volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

9. Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont geen nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar de regio Lower Shabelle, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar informatie die in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

11. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

A. DE SMET